

ne led pri 80 stopinjski vročini. Pri taki vročini voda na hribih pod navadnim zračnim pritiskom vre. Iz o vodi povedanega bo čitatelj razbral, kako lahko povzroči pod izrednim pritiskom doseženi led — opeklina.

Živo srebro je n. pr. popolnoma izginilo pri pritisku 7000 atmosfer. Pri natančnejši preiskavi so videli, da je pritisk utisnil živo srebro v spodnjo jekleno ploščo. Enako se je zgodilo z vodikom pri pritisku 12.000 atmosfer.

Trda telesa so postala pod izrednim pritiskom prevodna za električni tok, dasiravno pod navadnim pritiskom niso bila.

Bel, elastični gumi se je pod velikim pritiskom spremenil v nekaj kamen, žveplo v granitu podobno tvar. Proti vsemu pričakovanju je zdržalo steklo izredno visoke pritiske brez vsake vidne spremembe. Ako so pustili kose stekla, ki so bili izpostavljeni velikemu pritisku — navadnemu, so se spremenili po par dneh, dostikrat še le po tednih, v — prah.

Poskusi z najnižjo temperaturo in z najvišjimi pritiski so še le v razvoju, a bodo s časom odkrili človeštvu še marsikaj povsem novega.

Sv. Jernej nad Muto. Na god sv. Jerneja, 24. avgusta, priredila Marijini družbi iz Remšnika in Marenberga izlet k Sv. Jerneju. Ob 9. uri je sv. opravilo, pridejo tudi pevci. Jernejeva nedelja se obhaja po godu, to je 27. avgusta. Veliki zvon, ki je počil minulo zimo, ima napis: Celovec 1636. Pri Rebernikovih stavijo novo Marijino kapelo, zida jo g. Dietinger iz Mute. Ista hiša kupi za Jernejevo nove voščene sveče pri Güntherju v Slovenjgradcu. Iz Slovenjgradca tudi pride od Kuharja nov grobni spomenik za posestnika Ledineka, ki je umrl letošnjo zimo.

Marenberg. Spet nekaj vesti z marenberškega polja in hribov. Poročili so se v zadnjih

treh mesecih kar trije pari: Anton Gros in Terezija Bobovnik, Franc Preglan in Hilda Brudermann, Lenart Kokošinek in Ivana Lauko. Umrla je občinska reva Marija Pušnik v starosti 78 let. Srčna kap je pretrgala nit življenja 60letnemu posestniku Blažu Terniku, po domače: Hajncu. S krasnim petjem v farni cerkvi in v Brudermannovi dvorani nas je neke nedelje popoldne razveselila Glasbena Matica iz Maribora, ki so ji Marenberžani priredili lep sprejem. Pri pokopališču je pogorel del kozolca z ječmenom g. Buchleitnerju. Katoliško prosvetno društvo v Marenbergu spet izposojuje knjige. Izvršile so se spremembe v vodstvu občinske posojilnice.

Vuzenica. Na Veliko Gospojnico dne 15. avgusta se obhaja pri Devici Mariji na Kamnu največji romarski shod. Letos bo z njim združen evharistični shod in proslava 1900letnice smrti Gospodove. Procesije na Kamen veljajo za spokorno procesijo. Častilci Jezusa in Marije, na svidenje na Kamnu.

Slovenjgradec. Zadnji čas so bili oklicani in poročeni: Peter Alojz, najemnik, Gradiše, in Ramšak Jožefa, služkinja; Kvac Ivo, prokurist, in Gertruda Schmautzer, zasebnica; Prag Karol, učitelj meščanske šole, in Posega Marija, učiteljica. Novoporočencem obilo sreče! — Okrog 40 letoviščarjev je prišlo iskat oddiha k nam. Do sedaj še nobeno leto ni bilo toliko tujcev, kakor letos. Letoviščarji so iz južnih krajev naše države in inozemci. Ugajajo jim nizke cene ter zdrava in lepa okolica. — Konfisciran avto z vinom. Zadnji petek je neki posestnik iz Sv. Jakoba v Slov. goricah pripeljal poln tovorni avto vina, katerega je na drobno prodajal med tukajšnjim prebivalstvom. Ker pa ni imel s seboj občinskega potrdila, da je vino njegov lastni pridelek, kakor tudi ne potrdila, da ima pravico prodajati na drobno, mu je oblast zaplenila vino z avtomobilom vred za tako dolgo, dokler ne dobi od svoje občine, oziroma od svojih pristojnih oblasti potrebnih listin, po katerih lahko vino svobodno razpečava. Avto z vso zalogo so hranili v garažo pri Schüllerju.

Zgornja Polskava. Naš dobri prijatelj »Slovenski gospodar« je prinesel že mnogotero vest iz naše Zgornje Polskave, pa navadno kaj žalostnega. O smrti, da se je poslovil ta ali oni od nas in zapustil dolino solz; potem o nesre-

šah, požarih, včasih celo o ubojih itd. To pot pa sporočamo nekaj bolj veselega. Dne 7. julija je banska uprava v Ljubljani naše izobraževalno društvo »Skala« zopet dovolila in vpostavila v prejšnje stanje, kar je vzbudilo med našo pošteno mislečo mladino in prijatelji izobrazbe in prosvete veliko veselje. Agilni igralci se bodo zopet začeli udeleževati; kakor čujemo, nameravajo v kratkem pokazati kaj novega in lepega na deskah našega odra, česar se že vsi veselimo. Mladina, fantje in dekleta, le krepko naprej po poti »Skale«, ki si jo je začrtala in ki po njej vodi našo mladino že 10 let. — Dne 23. julija smo imela redko lepo cerkveno slovesnost: blagoslovitev prenovljene stare kapelice ob potoku Polskava. Prenovila jo je sedajna lastnica gospa Uranjek, vdova umrlega bivšega dolgoletnega našega župana. Postavila je v njo nov prekrasen kip Marije Pomočnice. Kapelica je po ustnem izročilu baje bila pozidana že pred več sto leti, ko so Turki obiskali naše kraje. Zadnje čase je bila že čisto zapuščena. Naj bi bila gospej in cel hiši Uranjekovi ter nam vsem Polskavčanom Marija pomočnica in zavetnica v teh težkih časih!

Sv. Martin na Pehorju pri Slov. Bistrici. Dne 28. julija t. l. je umrla v Mariboru, Delavska ulica 59, po dolgi in mučni bolezni in operaciji gospa Vorša Vilma, soproga trgovca in vodje pomožne pošte Sv. Martin g. Vorša Leopolda. Truplo pokojne je bilo dne 29. julija prepeljano z avtofurgonom na Devino pri Slov. Bistrici k staršem ter bilo položeno na mrtvaški oder. Pogreb se je vršil dne 30. julija ob 16. uri na mestno pokopališče v Slovenski Bistrici. Udeležilo se ga je ogromna množica občinstva od blizu in daleč. Zapuščala južjočega soproga in starše ter hčerko Jožico. Rajno pokojno Vilmo ohranimo v blagem spominu ter jo priporočamo v molitev. Zalujočim naše sožalje.

Gornja Sv. Kungota. V nedeljo dne 13. avgusta bo praznovala naša župnija 25letni jubilej mašniškega posvečenja za Gornjo Sv. Kungoto prezasluznega preč. g. župnika Frančiška Magdiča. Sodeluje šentiljska cerkvena godba. Udani župljani se bodo tega dne hvaležno spominjali in pripravljajo se, da čimbolj proslavijo ta velepomembni dan, zakaj g. župnik Magdič ni bil le vzgleden dušni pa-

bodí, ali pa briše s cunjjo po kotih. V veži kar naprej žvenketajo pločevinaste vedrice. Kakšen pomen naj vse to ima, ne vem. Drvarnico obrne, kolikor presodim po ropotu, ki prihaja od tam, dvakrat na dan okrog in okrog. Mislim, da je ta žena preveč prizadevna.

S kuharico živita v složnosti. Saj gotovo ni človeka na svetu, ki bi z mojo dobro Matildo ne mogel živeti v miru. Edina živa dediščina je, ki sem jo dobil po svojih starših.

Tim gleda na Padovko z brezmejnimi zaničevanjem. Prepričan sem, da mu je ta ženska v dno duše zoprna in da trpi, kadar je ona blizu. Toda ne reče nobene besede. Le tiho čaka, da nelep nakazi odpovem službo. In priznati moram, da ta mala, jedrovita ženščina ni v okras moji hiši. Podpasuje si svoje že tako kratko krilo z usnjenim pasom tako visoko, da vidiš njena debela meča, ki tiče v nogavicah iz surove volne. Izpodrecava se, kakor da bi morala vedno bresti po najbolj debelem blatu. Njen obraz venomer žari kakor baker, njeni lasje pa so zviti v sme-

šen voz, ki je velik kakor lešnik, na temenskem vrtinčku.

Da Tima pri pogledu na tako prikazen začne tresti mrzlica, je razumljivo. Gotovo bi rajši opravil marsikako delo namesto nje, kakor pa prenesel njeno navzočnost. Toda kako! Da bi stikal po umazani slami za jajci ali pa celo čistil kurnik, za to bi se Tim ne mogel odločiti. Rajši bi videl, da hudičeva mati ropota okrog njega.

Pri nakupu sem bil pozabil povprašati, kakšno ime imata psa; prve dni sem se tudi prav malo menil za pasji mrcini. Tim seveda še manj. Tako je Padovka krstila psa, pudelna z imenom »Fips«, dakelna pa z imenom »Boks«. Ko sem ji rekel, da ti imeni nista kar nič primerni za to vrsto psov, je menila, da vsem psom v vasi pravijo Fips ali pa Boks. Naročil sem, naj se imenuje dakel »Bims«, pudel pa »Bams«.

Nato so vsi domači zmajali z glavami in Tim, ki je v mladih letih obiskoval štiri razrede realke, je rekel:

drzna šoferka razvila v kraljico londonskega podzemeljskega sveta.

Kako je zvedel Pariz za rojstvo prestolonaslednika?

Na Francoskem še vedno obstoja stranka rojalistov, ki so za vzpostavitev francoskega kraljestva. Pariški rojalisti so dokazali v zadnjem času neustrašenost, s katero se borijo za obnovo kraljevine. Pariškemu grofu in grofici se je rodil zadnje dni sinček. Rojstvo prestolonaslednika je oznanil Parizu veliki zvon iz zvonika cerkve Notre Dame. Krst prestolonaslednika bi naj napovedali pariški javnosti zvonovi 11 cer-

stir svoje župnije, temveč tudi narodni pionir v obsejni ogroženosti župnij.

Sv. Ana v Slov. goricah. Globoka žalost je prevzela naša srca dne 16. julija, ko smo zaslišali tužni glas zvonov od farne cerkve. Umrl je daleč v južnih krajih naše države vojak-konjenik Fridrik Rokavec. Dragi Fridrik! Doživel si kratkih 21 spomladin in že si se poslovil od nas, ki smo Te spoštovali in ljubili. V najlepši dobi življenja, v sredi med nadami in upi se Ti je približal nebeški vrtinar, odtrgal cvetko, ki je komaj odprla svoje lepe cvetne liste, in jo presadil v nebeške vrtove. Kakor bi bil slutil, si se spomladin težko poslavljajal od doma in od svojih dragih. Mogoče si slutil, ko si jim podajal roko v slovo, da svidenja ne bo. Dragi Fridrik! Pri Bogu uživaš plačilo za svoje zemsko dobro delo, mi pa smo še potniki v deželo večnega solnca in večne spomladin. Na svidenje nad zvezdami! Tvoj prijatelj K. I.

Sv. Ana v Slov. goricah. Slovesen sprejem in blagoslov novih zvonov. Lepa in ganljiva slovesnost se je vršila dne 25. in 26. julija 1933 pri Sv. Ani, namreč slovesen sprejem in blagoslov dveh novih zvonov. Kakor je bilo slovo od starih zvonov, teh bojnikov, ki se niso vrtili nikdar več, leta 1916 nad vse žalostno, tako in še bolj prirčen in lep je bil sprejem novih zvonov v torek dne 25. julija. Velicasten zbor čvrstih fantov na konjih 34, kolesarji na okinčanih kolesih nad 50, botri in botre ter nad 70 belo oblečenih deklet je šlo zvonoma naproti do švicarskega dvora pri Sv. Lenartu. Tam so dekleta vozniške, yozove in oba zvona lepo oplele, da sta bila oba zvona skrita v zastavah in vencih. Slovesen sprevod, spremljan od godbe, se je začel pomikati med veselimi petjem deklet proti Sv. Ani in dospel v Žamatno ves, kjer je bil odmor. Pridružila sta se preč. g. dr. Maks Vraber, stolni dekan v Mariboru, in g. dekan in duhovni svetnik Franc Gomilšek. Iz Graza pa je prihitel s svojim avtom boter g. Karel Mitterer, sanitetni nadsvetnik, s svojo gospo Matildo. V sprevodu sta bila tudi č. gg. Srečko Vrščič, župnik od Marije Snežne, in domačin, rojak Matija Neudauer, župnik od Sv. Lovrenca v Slov. goricah. Med tem časom se je zbrala na prijaznem griču Sv. Ane velika množica faranov: čvrsti fantje in mošje, pa tudi žene in dekleta in šolarji, ki so komaj čakali, da čimprej vidijo in pozdravijo dva nova zvona. Po pozdravu domačega g. župnika je imel preč. g. stolni dekan večernice. — Drugi dan, na god sv. Ane, je preč. g. stolni dekan dr. Maks Vraber kot odposlanec prevzvišenega g. škofa zvona slovesno blagoslovil. Po blagoslovu je imel g. posvetitelj lepo pridigo, v kateri je mnogoštevilne poslušalce opominjal k molitvi ter jim razložil pomen lepega napisa na novem zvonu: »Naj v božjo čast se rabi, ljudi k molitvi vabi in rajnih ne pozabi!« Pobožnosti se je udeležilo 18 č. gg. duhovnikov in 1 bogoslovec; g. dekan Franc Gomilšek je prišel s procesijo. Po službi božji sta bila zvona med igranjem godbe srečno potegnjena v zvonik. Vse se je izvršilo lepo, mirno, brez kake nesreče. Lepo in prijazno vreme je slovesnost povzdignilo, ki je bila krasna manifestacija verske zavesti ob slovesnem in prazničnem razpoloženju. Veliki zvon D tehtal 1547 kg, drugi F pa 765 kg. Oba nova zvona lepo soglašata s prejšnjimi v lepo donečem, blaglasnem mehkim molu. Naj božje Srce in sv. Ana, ki sta patrona velikemu zvonu, obilno poplačata vsem, ki so darovali denar, vsem č. gg. duhovnikom, vsem delavcem, konjenikom, kolesarjem, dekletom za vence in odbornikom Katoliške akcije, ki so po mnogih sejah vse potrebno uredili in pripravili, da je bil sprejem prevzvišenega škofa dr. Ivana Jožefa Tomažiča ob hirmi in sprejem zvonov tako velicasten, lepa manifestacija globokega verskega prepričanja in globoke hvaležnosti. Bogu, ki je pred 1900 leti dal svetu Odrešenje. »Nebeški mir naj vsaki čas — Zvonov naznanja mili glas!«

Negova. »To je dan, ki ga je Gospod naredil«, bi lahko rekli o nedelji dne 30. julija. Ta dan se je vsa Negova odela v svečano obleko in srca vseh so utripala tako veselo, kot še nikdar. Kako tudi ne, saj je ta dan prvič pristopil k oltarju božjemu novomašnik č. g. Alojzij Bratuša. Novomašniku je pridigal č. g. Vojgrinec, župnik od Sv. Frančiška v Sav. dolini, ki je tukajšnji rojak. Med mašo je uhrano prepeval zbor bogoslovcev. Razume se, da se je udeležilo slovesnosti nove sv. maše ogromno ljudstva od blizu in daleč, saj je minilo že 24 let, odkar je bila pri Negovi zadnja nova sv. maša, ki jo je daroval č. g. Jožef Labaher, sedanji vojniški župnik. Bog daj g. novomašniku, da bi bilo njegovo delovanje v

vinogradu Gospodovem prav bogato blagoslovljeno.

Radenci. Dnevni »Slovenec« se dobi v brezalkoholnih restavraciji A. Traun. Stane samo 1 Dinar številka. Segajte po tem našem odličnem slovenskem katoliškem dnevniku!

Laporje. Zopet imamo v naši fari eno stvar več. Na Videžu so ustanovili gasilno društvo. Predsednik mu je Karl Vehovar. Ob cesti pri občinskih lipah hočejo postaviti modern gasilni dom s pritisklinami, si nabaviti brizgalno in drugo potrebno. Pa starka kriza jim precej nagaja. Potrkati bo treba tudi na srez in banovino. Le korajžo, saj bo šlo! — Hudo se je ponesrečila Ana Pivec, posestnica v Laporju. Ko je peljala iz njive naložen voz pšenice, se je prevrnil in jo pokopal pod seboj. Na obupne klice so prihiteli ljudje, med prvimi oba Šifrerja, in jo rešili. Zlomljeno ima desno roko v rami. Podobno si je pred tedni pri padcu z voza poškodovala rebro posestnica Žgajner iz iste vasi. — Na Zabljeku je bilo zadnje čase pokradeno pri dveh hišah, in sicer pri Koleču pet jurjev in pri Samecu nekaj manj. Tukaj je bil pomotoma po krivem obdolžen neki S. B., čigar nedolžnost in poštenost pa je že izpričana. — Šolarji na Križnem vrhu še bodo postali umetniki kot je videti. Sami so priredili igro. So se čisto dobro postavili. Pa še brez vstopnine je bilo. Pogumno naprej! — Zadnje čase so zopet bolj pogosto kratki nalivi z viharjem. Tudi oni torek se je kar naenkrat napravilo. Vmes je padala po nekaterih vaseh toča, ki pa, hvala Bogu, ni napravila znatne škode. Pač pa je večje nagnilo koruzo in nekemu posestniku na Zgornji Brežnici je podrlo ostrve. — Pravijo, da je ljudski glas božji glas. Ljudski glas pri nas pa pravi, da ni in ni prav, da nekateri skoraj kar v Adamovi česleki hodijo okrog. Ne mislimo morda na kake brezposelne popotnike, ampak na domačine. Že radi otrok in bližine hiše božje nujno prosimo za večjo obzirnost. Sicer so pa tudi tozadevni zakonski predpisi. — Kar sledi, je zelo važno. Vsi vemo, kako potrebno je, da človek kaj bere. Kdor nikdar ne vzame časnika v roko, ostane pač kljuc. Res pridno beremo in še tudi drugim posojamo »Gospodarja«, pa dobro je, če človek prečita kedaj tudi kak drug list, seveda katoliški. Zato opozarjamo prav vse, ki zmorete 2 Din žrtovati za dobro stvar, da

kva. Rojalisti so se neopazovano vtihotipili v zvonike in zvonili ob določen uri. Ko se je zvečerilo na krstni dan, je bila pariška cerkev Srca Jezusovega obdana od stotine pisanih električnih lučic, na pročelju cerkve je bila lučka pri lučki.

81 — rajnemu rusko-mu carju podtaknjenih otrok.

Kakor znano, je bil ruski car kmalu po izbruhu boljševiške revolucije ustreljen v Jekaterinoslavu s celo družino vred. Rajnemu carju so statistično dokazano podtaknili od prevrata do danes 81 namišljenih otrok, ki so se izdajali

»Milostljivi gospod, psa se s tako podobnima imenoma, pri katerih je razloček le v enem samoglasniku, ne bosta mogla ločiti, če ju kdo pokliče.«

Padovka je odprla usta, ko je slišala, kako učeno Tim govori. Jaz pa sem dejal:

»Dragi Tim, to nič ne pomeni. Če pokličem Bims ali Bams, pritekel bo vedno le eden, in to je pudel; kajti dakel tako ali tako ne bo nikoli prišel.«

Kokoši imamo deset; devet kur in petelina. Vse so jارية. Toda znesla še nobena ni. Zaradi tega sem se posvetoval s Timom, ki je rekel:

»Milostljivi gospod, mislim, da so sami petelini; petelini pa ne neso.«

Najbrž je mislil, da mi bo s temi besedami razodel svoje skušnje v poljedelskih zadevah, toda odvrnil sem mu:

»Ne, Tim! Poje le eden, torej je le en sam petelin; kure namreč ne pojó.«

Tako sem ga nadkrilil; kajti da kure ne pojó, tega Tim ni vedel. Oh, kakšni kmetje in rejci kokoši smo!

Vprašal sem Matildo. Povedala mi je tisto, kar mi je rekla vselej, kadar nisem mogel sčakati kakšnega uspeha v svojem življenju:

»Moj Bog — le potrpite! Vse še pride!«

Končno sem povprašal Padovko. Tim je bil navzoč, ko sem govoril z njo. Povedal sem ji naše misli v tem naključju, nakar je odvrnila, med tem ko je lužo, ki jo je prej tja v en dan razlila po opločnicah v veži, pognala z brezovo metlo skozi odprta vrata, po drugi strani pa poškropila z njo s pečnicami pokrito steno ter Timovo in mojo obleko:

»Kakšna bedarija! Premraz je še, da bi nesle!«

Opomnil sem, kako neprijetno mi je, da je oškropila mojo obleko in da mi njene besede »kakšna bedarija« niso všeč, in sem strogo pristavil:

»Padovka, prosim vas, da mi svoje izraze poveste v malo lepši obliki.«

Šmartno ob Paki. V bližini tukajšnjega kolodvora smo imeli dve mostni tehtnici. Obe sta sedaj zaprti. Oba posestnika tehtnic sta izjavila, da sta morala plačati veliko več davka, kakor sta prejela pristojbine za tehtanje. Tako smo sedaj na tako prometnem kraju brez mostnih tehtnic. Dolžnost županstva je, da pri oblastih nekaj ukrene, da se vsaj ena tehtnica zopet otvori. Seveda, če ne bo zopet preobdavnjena. — Za letošnje leto še ni nič delovala pri davčni upravi Šoštanj komisija za odmero pridobnine. Druga leta je bilo to že v maju. Govori se, da bo davčna uprava predpisala davke v višini lanske odmere. To pa skoro ne verjamemo, ker imajo vsi obrtniki 50% manj zasluzka kakor lansko leto. Prosimo davčno upravo Šoštanj, da se na to ozira.

Krško ob Savi. V romarski cerkvi sv. Rozalije bo ob desetih na sv. Roka dan sv. maša s pridigo; običajno vsakoletno romanje k Sv. Rozaliji pa je prvo nedeljo v septembru (angleško nedeljo) letos dne 3. septembra.

Viničarski vestnik.

Viničarske službe. Od raznih strani prihajajo vprašanja po viničarjih, ki bi hoteli v novo službo. Razun da morajo taki imeti n. pr. 4—5 delovnih moči, da morajo biti za vinogradništvo kvalificirani, poštene, pridni, predvsem pa trezni, nobena od teh ponudb nikjer ne omeja, kolika bo de tudi njih plača in kdaj se bo ta izplačevala, koliko bo imel viničar vrta ter še druge zemlje, drv, živine, koliko mleka, če bo živina last vinogradnikova; bo li ustni pogodbi takoj tudi sledila pismena pogodba, bo stanovanje primerno za družino s 4—5 delavskimi ljudmi itd. Enako reklamo za viničarske službe vedno najdemo tudi po časopisu. Vsem cenjenim vinogradnikom tozadevno sporočamo, da naj blagovolijo zraven svojih zahtev do viničarja dodati še tudi podroben popis, kaj bodo oni viničarju dali zato, če hočejo, da ostane tudi pri njih »pošten, vesten, priden in trezen«. Viničarji se za službe zanimajo, znati pa predvsem morajo, kakšni so pogoji. Samo tako nam je mogoče ustreči na razne prošnje, da komu spravimo viničarja. Ponudb brez navedbe pogojev, ki jih viničar ima dobiti, ne moremo nikomur priporočati, ker se je žal že prevečkrat izkazalo, da so viničarji slabo naselili. Viničarje, ki se zanimajo za službe izven svojega kraja, pa opozarjamo, da se vedno najprej obrnejo po informacije na svojo strokovno organizacijo, katera vodi tozadevno evidenco, oziroma more po svojih organih iz vsakega kraja takoj dobiti zanesljiva poročila, jeli služba priporočati ali ne. Mnogi, ki so se ravnali po teh navodilih, so nam bili že stokrat hvaležni. — Strokovna zveza viničarjev, Ljutomer.

Prijateljica

Točno je stopila v kaznišnico gospa Tea. Razgovor z ravnateljem ji ni vzel mnogo časa. Šla je z njim po dolgih hodnikih, ki so bili ločeni eden od drugega z jeklenimi vrati. Čitala je številke kaznjencev na kartah na celicah in jih primerjala s seznamom, katerega je držala v rokah. Naenkrat je obstala.

»Je to Leenen?« je vprašala usmiljenka kaznjencev Tea, »oni mož, ki je napadel svojo žrtev od zadej? Z njim bi rada pričela.«

Ravnatelj je nagubančil čelo. »S tem? Težek začetek. Ta je sploh nedostopen, se noče z nikomur razgovarjati ter gle-

da molče pred se. Če govori, zmerja. — Jaz lopovu ne zaupam.«

»Hočete me pustiti k njemu?«

Ravnatelj je pogledal na nežno stvarco poleg sebe. »Pustim vas že — stopil bi jaz z vami. Ako postane razkačen, vas pobije z enim udarcem.«

»Ne«, je odgovorila. »Me ni strah. — Lahko gledate skozi okno, ali prisluškujte pri vratih.«

»Obisk vam ne bo v veselje«, je svaril ravnatelj.

»Hočem k njemu, da mu pomagam, če mogoče«, se je glasil njen odgovor.

Molče je zmigal z ramami in je dal pazniku nalog, da odpre vrata.

Tea je stopila v celico, v kateri je sedel kaznjeneec na pručici s hrbtom proti vratom, glavo podprto z roko. Niti zganil se ni.

Tea je obstala mirno in čakala. Nato je stopila par korakov bliže. Postava na pručici se še vedno ni obrnila.

»Prosim, obrnite se že enkrat in dajte mi roko.« Kaznjeneec je bušil po koncu in se ozrl. Zrl je v neznanko nevoljnega obraza. »Ženska!« mu je šinilo z jezika.

»Da, da, ženska! Nisem sicer tovarišica vaše usode, a mislila sem si, da čutite potrebo za razgovor. Meni lahko zaupate. Hočem vam dobro. Ali mi nečete dati roke?«

»Zakaj?« je vprašal nezaupljivo, potem pa ji je počasi podal roko.

»Dobro«, je rekla. »Prijatelja bodiva.«

»Prijatelja?« se je čudil prezirljivo.

»Gotovo«, se je glasil njen odgovor, »zakaj pa ne? Vi niste hudobni, to čutim na vaši roki.«

»Ta roka je morila, gospa«, je odgovoril glasno doneče.

»To že vem«, se je odrezala, »pa ta roka ne bo več storila kaj takega.«

»Za vraga — vendar bi še storila!« je zavpil jezno. »Ako bi še živel, bi ga še.«

Zmajala je z glavo. Z eno roko je držala njegovo, omadeževano s krvjo, a drugo mu je položila na ramo, kakor bi iskala njegove podpore.

»Zakaj ste zagrešili umor?« je vprašala.

»Zakaj? Ker mi je prevzel Katrico, ko sem moral k vojakom. Ko sem bil zadnjič na dopustu, je šla z njim in ni hotela ničesar več slišati o meni.«

»Ali je bila to njegova krivda?«

»Seveda! Z lepimi besedami jo je bil premotil. Po za stalni vrnitvi domov sem čul, da se bo kmalu poročila.«

»In — tedaj ste ga pričakali?«

»Da.«

»Ali ste to storili, da bi se znosili nad njo in jo ogrdili pred javnostjo?«

»Ne — nikakor ne, vendar —«

»Mar ste li upali, da vas bo pozneje vendarle poročila?«

Glavo je pobesil. Prikimal je. »Da — mislil sem, če bo enkrat tekmeec s poti —! Ona vendar zna, kako jo ljubim — seveda je tudi ljubezen pri kraju, ker so me zaprli na toliko let.«

»Vi ste rekli, da ste ljubili deklino?«

»Da, zateleban sem bil v njo, brez nje bi sploh ne bil mogel živeti.«

Tea je pokimala. »In vendar je niste ljubili.«

Mož je vzrotil, a njena roka ga je tiščala liki svinec na pručico. Ni ga pustila do besede

»Poslušajte me povsem mirno, potem vam bom vse lepo razložila.« Naslonila se je na mizo. »Če koga resnično ljubim, ne mislim na svojo lastno srečo, ampak na srečo ljubljeneega. V takem slučaju mož ne misli: ona me bo osrečila, ampak: hočem vse storiti, da bo ona osrečena. A največ ljudi ljubi le sama se in se pehajo le za lastno srečo. Vi ste ljubili Katrico na poseben način. Dobro. Hoteli ste jo imeti za ženo.

Dalje sledi.

Poslednje vesti.

Duhovniška vest, spremembe in nastavitve. Za upravitelja dekanije Staritrj je imenovan g. Franc Ks. Meško, duhovni svetnik in župnik v Selah pri Slovenjgradu. — V Šmartin pri Slovenjgradu pride za kaplana g. Janez Ogulin iz Loke pri Zidanem mostu. G. Pankracij Poteko je prestavljen iz Šmartna pri Slovenjgradu v Jarenino. G. Ignacij Malej, kaplan v Jarenini, je imenovan za provizorja v Trbonje. G. Schöndorfer Josip pride iz Ljutomera k Sv. Magdaleni v Maribor. G. Peter Pribožič je prestavljen od Sv. Magdalene v Mariboru k mariborski stolnici kot kaplan. G. Juranovič Alojzij pride iz Hoč za stolnega vikarja v Maribor. — Nastavljeni so sledeči gg. novomašniki: Štefan Čakš v Loko pri Zidanem mostu, Ivan Čokl v Hoče, Danilo Halas v Ljutomer, Orešnik Jože v Braslovče.

Utonil je zadnje nedeljo na Fali pri kopanju 26letni sin obratovodje falske elektrarne Grieser. Lansko leto je bil g. Grieser vsled avtomobilske nesreče ob prvega sina.

Znameniti radenski vrelc obhaja letošnje poletje stoletnico, odkar je opozoril nanj študent R. F. Henn, ki je potoval v počitnicah v Ljutomer.

Neprevidnost pri streljanju. Pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju so streljali fantje iz možnarjev in jih nabijali v stanovanju Neže Pišek, smodnik pa hranili v posodi pod posteljo. Delavec Vladimir Bogme je odvrget vsled neprevidnosti pri prižiganju cigarete ogorček v posodo s smodnikom. Nastala je eksplozija, ki je porušila strop in so popokale šipe. Opekline in sicer lažje je dobila mati Pišekova s tremi otroci, hudo je opečen neprevidni Bogme.

Smrtno nevarna poškodba. Dne 5. avgusta sta vozila zakonca Valentin in Marija Petek iz Moškajnc pri Ptujju steljo. Mož je v nekem klancu prišel pod voz, žena mu je priskočila na pomoč, voz je vsled splašenih konj šel preko nje in ji zlomil hrbtenico. Oba zakonca so spravili v bolnico v Ptuj in doma je ostalo 6 nepreskrbljenih otrok.

Gospodarsko poslopje je pogorelo 3. avgusta na Horjulu pri Ljubljani, last Julke Logar. Ogenj je preskočil še na sosedno gospodarsko poslopje in sta postali obe žrtev ognja. Škoda znaša 120.000 Din.

Utonil pri kopanju. Dne 7. avgusta je utonil v Savi na Ježici pri Ljubljani ob priliki kopanja 38letni Jakob Lister, stanujoč v Ljubljani in doma iz Breznice pri Kobaridu na Goriškem.

Hmeljarjem! Priv. agrarna banka v Beogradu je dovolila nadaljni kredit po 200.000 D. za obiranje in sušenje hmelja pod istimi pogoji, kakor pri prvem kreditu po 500.000 Din. Interesenti naj se takoj javijo v svrhu podpisane potrebnih listin v pisarni Savinjske pošiljnice v Žalcu.